

GÖYƏRÇİN

5

KROSSVORD
NAGILLAR
KOMIKS

"QURANI-KƏKİM" DƏN AYƏLƏR

Uludan uludur Allah, göydə bürclər var eləmiş, günəşi çıraq
eləmiş, ayı aydınlıq eləmiş.

İbrət almaq istəyən, şükr eləmək istəyən kəslər üçün gecəylə
gündüzü növbələşdirən O - dur.

Rəbb-im! Hikmət ver mənə, yaxşılardan siyahısına sal məni! Elə
et məndən sonrakılar üçün yaxşı ad qoyum gedim.

Yalnız təmiz ürəklə gəlməli Allah-ın dərğahına.

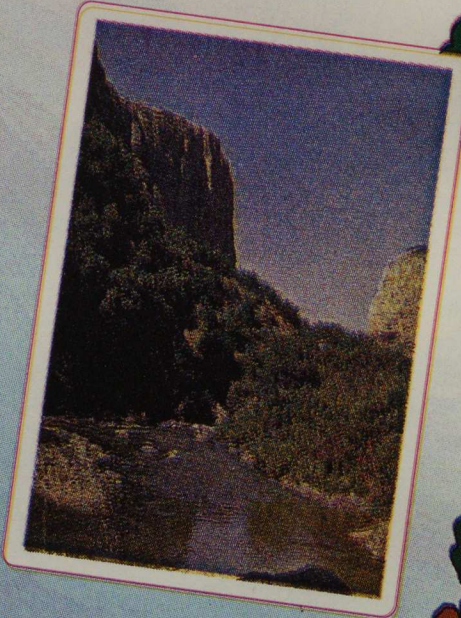
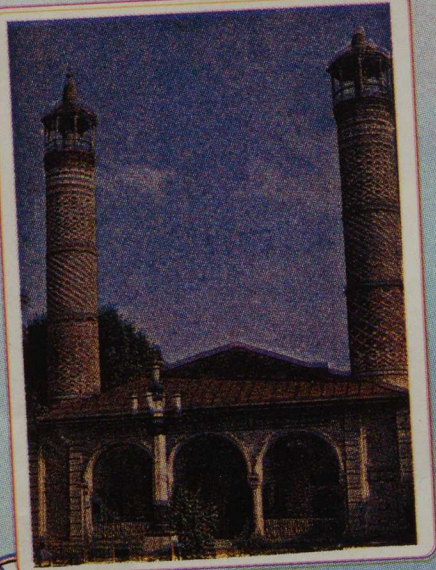
Ölçüdə, çəkiddə düzlük gözləyin, heç nəyi əskik verməyin.

Adamların haqqını kəsməyin. Pozğunluq törədərək yer üzündə
qarışıqlıq salmayın.

Güclü olan, rəhim olan Allah-a güvən.

QƏRİB DİYAR

Sinəsini gərib, qalib,
Nəfəsini dərib, qalib.
Mən burda qərib olmuşam,
Yurdum orda qərib qalib...

Rəssam
Leyla

ANA TORPAQ, KÖKLƏ MƏNİ

Körpə vaxtı uyutmusan
Doluyla, şimşəklə məni.
Yağı çətin ki, qorxuda
Mərmiylə, fişənglə məni.

Bizdə deyil, bil ki, günah,
Möhkəm dur, Allaha pənah!
Gələcəyəm, bu gün-sabah,
Ana yurdum, bəklə məni!

Önümdə çəpər var hələ,
Qarşımda sipər var hələ,
Dizimdə təpər var hələ,
Qayğılarla yüklə məni.

Ya çaylağında daş elə,
Ya da uçan bir quş elə,
Yenə bağıribadaş elə
Uşaqla, böyüklə məni.

Ürəkdə süstlük baş alıb,
Həsretin yeri boş qalıb,
Qəlbimin simi boşalıb,
Ana torpaq, köklə məni!..

OCAQLARI SÖNƏN YURDUM

Nə çox idi heyrətindən
Bəxtəvərə dönən burda.
Od alardı çiçəklərdən,
Alışardı sönen burda.

Gözəlliyyə əl açmışdım,
Qəlbə arzu dil açmışdı,
Xarı bülbül gül açmışdı,
Xoşbəxt idim dünən burda.

Analar qara bağlasın,
Şuşamı tanrı saxlasın!
Bir cüt göz gerek ağlasın,
Ocaqları sönen yurda...

DİBÇƏK GÜLLƏRİ

Evimizdə o qədər gül var ki! Hamısı biri-birindən qəşəng, hamısı biri-birindən gözəl... Bu güllərə baxanda adamın ürəyi fərəhlə dolur, üzünə təbəssüm qonur. Atam deyir ki, insan sevinəndə üzünə təbəssüm qonduğu kimi, gül də sevinəndə çiçək açır.

Mən güllərə qulluq etməyi çox sevirəm. Vaxtlı-vaxtında onları suvarıram, diblərindəki torpağı boşaldıram, pəncərəni açıb havalarını dəyişirəm.

Qayğı, nəvaziş görəndə güllər sevinir, güllər sevinəndə çiçək açır, çiçək açılarda ürək açılır. Ürək açılarda insanın həyatı şən və mənalı olur.

Bir dəfə atamdan soruşdum:

-Ata, dibçək əvvəl yaranıb, yoxsa güllər?

Atam gülümsündü. Sualıma cavab vermək əvəzinə özü də mənə sual verdi:

-Ayaqqabı əvvəl yaranıb, yoxsa ayaq?

-Əlbəttə, ayaq.

-Doğrudur. Əgər ayaq olmasaydı, ayaqqabı düzəltmək kimin ağına gələrdi?!

Xeyli fikirləşdim. Doğrudan da, gül olmasaydı, insan dibçək düzəltmək fikrinə də düşməzdi.

Atamın dibçək çiçəkləri haqqında nağılvari söhbəti məni keçmişə, ulu babalarımızın yaşadığı illərə apardı.

... Dan yeri yenicə ağarmışdı. İnsan yuxudan oyandı. Mağara evindən çıxıb bulağa sarı yollandı. Çəmənlikdən keçəndə onun gözləri şəhli güllərə sataşdı. İnsanın ürəyi rıqqətə gəldi. Əyilib güllərin şəhli gözündən öpdü. Onların ətrini ciyərlərinə çəkdi. İnsanın ürəyində bir arzu baş qaldırdı:

-Kaş bu güllər mənim evimdə olaydı.

O əvvəlcə bir az duruxdu. Sonra həmin güllərdən bir dəstə dərib evinə apardı. Ancaq güllər tez saralıb soldular. Bu, ürəyini güllərə vermiş insana bir dərd oldu.

Aylar, illər dolandı. Bir dəfə insan çəməndə uzanıb güllərin ətrini hərisliklə qoxlayanda ağına gəldi ki, köklü-köməcli, torpaq qarışıq çıxarıb komasına aparsın bu gülləri.

Belə də etdi. Gül onun evində bir-iki gün yaşadısa da, ancaq yenə soldu. İnsan fikirləşməyə başladı.

Bir dəfə o, çəmənə gedəndə narın-narın yağış yağdı. Damlaların altında çimişən güllər, çiçəklər necə gözəl idilər. Yağış yağdıqca otlar, çiçəklər cana gəlirdi.

İnsan düşündü:

- Aha, tapmışam. Mən gülü torpaq qarışıq evimə aparsam da, ona su verməyi unutmuşdum. Yəqin ki, ona görə soldu mənim güllərim.

İnsan yenə həmin güldən birini torpaq qarışıq evinə apardı. O, sevimli gülünə hər gün su verirdi. Bu dəfə gül əvvəlkindən çox yaşadı. Ancaq günlər keçdikcə onun yamyaşıl yarpaqları saralıb solmağa başladı. İnsan hey fikirləşdi:

- Görəsən gülün solmasının səbəbi nə-

dir? Torpaq həmin torpaqdır. Su verməyi də unutmuram. Bəs necə olur ki, çəməndəki güllərin yarpaqları yamyaşıl, çiçəkləri al-əlvandır, mənim evimdəki gül isə saralıb solur?!

İnsan fikirli-fikirli gəzib dolanırdı. Bu gün onun fikri də hava kimi tutqun idi. Çəmənə hey yağış yağdı. Elə bil güllər də üşüyürdülər bu yağışın altında.

Birdən buludlar parçalandı. Günəş hər tərəfi öz nuruna qərq etdi. Çiçəklərin gözündəki yağış damcılarını şəfəq əlləri ilə sildi. Hər yan işıqlandı. Və birdən insanın tutqun sifəti də açıldı. Günəş onun beyninin qaranlıq guşələrinə də işıq salmışdı:

-Tapdım, tapdım! Güllərə torpaqdan, sudan başqa işıq da lazımdır.

İnsan güllər üçün dibçək düzəltdi. Çəməndən onları torpaq qarışıq çıxarıb həmin dibçəklərdə əkdı. Gülləri pəncərələrin qabağına qoydu ki, günəşin şəfəqləri onun üstünə düşsün...

Güllər bir müddət çəmən üçün, çöl üçün darıxdılar. Ancaq yavaş-yavaş onlar da insanı sevdilər. Torpaq, su, günəş işığı, təmiz hava və insanın qayğısı gülləri güldürdü. Güllər isə insanların evinə, ürəyinə sevinc, təmiz hava bəxş etdilər.

Bəli, o vaxtdan qərinələr, əsrlər keçib. İnsanla dibçək güllərinin dostluğu isə gündən-günə möhkəmlənir.

Qayğı, nəvaziş görəndə güllər sevinir. Güllər sevinəndə çiçək açır. Çiçək açılarda ürək açılır. Ürək açılarda insanın həyatı şən və mənalı olur...

Meksika nağılı

MÖCÜZƏLİ AĞAC

Cavan bir oğlan yolun kənarındakı ağacın kölgəsində əyləşmişdi. O, cibindəki dəmir pulları atıb tuturdu. Ancaq pulların cingiltisi o qədər də eşidilmirdi. Ona görə ki, oğlanın pulu çox az idi.

Oğlan öz-özünə fikirləşdi: «Necə eləyim ki, mənim çoxlu pulum olsun?»

Elə bu vaxt oğlan gördü ki, uzaqdan toz bulud kimi havaya qalxır.

Oğlan sevindi:

-Deyəsən tezliklə arzularıma çatacam.

O, cibindəki dəmir pulları ağacın budağının üstünə qoyub gözləməyə başladı.

Toz buludu getdikcə yaxınlaşırdı. İlxını-at sürüsünü ilxıçılar qovur, sahibkar isə at belində qabaqda gəlirdi. At sürüsü ağacın yanına çatanda oğlan gücü gəldikcə budaqları silkələməyə başladı. Yerə düşən dəmir pulları götürüb cibinə qoydu və dedi:

-Bu günlük bəsdir.

Heyrətdən sahibkarın gözləri bərələ qaldı.

O, təəccüblə soruşdu:

-Ay oğlan, bu nə ağacdı belə? Onu satarsanmı?

-Bu sehrli ağac mənə ata-babamdan qalıb. Mən görməyi sevən adamam. Bu ağacın isə gerek gecə-gündüz keşiyini çəkəsən. Yaxşı pul verən olsa, ağacı sataram.

Uzun-uzadı sövdələşmədən sonra ilxının sahibi oğlana istədiyi qədər pul verdi. Cavan sevinə-sevinə pulları götürüb getdi.

Sahibkar nöqərlərinə əmr etdi ki, ağacın dibini qazıb kökündən çıxarsınlar.

Belə də etdilər. Sehrli hesab etdikləri ağacı kökündən çıxarıb, sahibkarın heyətində əkdilər.

Aradan nə qədər keçsə də, ağac bar vermədi. Aldadıldığını hiss edən sahibkar nöqərlərini də götürüb həmin oğlanı axtarmağa başladı.

Oğlanı çayın sahilində tapdılar. Gördülər ki, o, çaxır içib yatıb. Onu yuxulu-yuxulu bir kisənin içinə salıb ağzını bağladılar. Oğlanın yarımçıq qalan çaxırını içəndən sonra onlar keflənib yatdılar.

Cavan oğlan qurşağındakı bıçağı çıxarıb kisəni əli yerləşəcək boyda kəsdi. Qulunu - at balasını tutub kisənin içinə saldı, ağzını bağladı və qaçıb kolluqda gizləndi.

Yuxudan oyanan nöqərlər sahibkarın əmri ilə kisəni suya tulladılar. Sahibkar gülə-gülə dedi:

-Hə, cavan oğlan, indi də çayın dibində balıqları aldadarsan.

Oğlan kolların arasından qışqırdı:

-Balıqları niyə, məgər quruda aldatmalı axmaq adam yoxdu?

İndicə kisə qarışıq çaya atıb boğduqları adamın səsinə eşidən nöqərlər və sahibkar bərk qorxdular və qaçıb getdilər.

Oğlan isə gizləndiyi yerdən çıxıb çay aşağı qaçdı və axıdılan kisəni tutub sahilə çıxartdı. Onun içindəki qulunu aparıb bazarda satdı və xeyli pul qazandı.

Tərcümə edib işləyeni
R. Əliyev

Rəssam
Aytən